

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

apare

în fiecare **Duminecă**.

Comitetul de Redacție:

- ion Kăinderu
- P. Gârboviceanu
- G. Coșbuc
- General P. V. Năsturel
- G. Adameșcu
- I. Țeșcu
- P. Dulfu
- V. S. Moța
- N. Nicolaescu
- Gr. Teodossiu
- Const. C. Pop-Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). Bucureșol.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone albuș, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, pieptini fini, Odol, periș, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru toalete.

Articole pentru menajiu, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifone cu care se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceră și sirmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburile alese, rădăcini, scórțe, frunze, flori și semințe pentru ceiiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat uleiul din ficat de morun pentru cura de érnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayone, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentóse care, prin rolul ce îndeplinesc unele de fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritóre, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferinșilor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de canciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricei și Chirurgiei, Opticei și Dentisticeii, ca : vată și tifone, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectóre și sistematice irigatore pentru Móșe și Lehusé, pompe trage-lapte și biberóne, plosci și lighéne de porțelan, specule, ață de mătase și șee, siringi, sonde, aparate inhalatóre, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru dómne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatóre și vaporisatóre, preservative, suspensóre termometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiú platină, faianță și porcelan, ochelari, fórfecl și clești, etc.

La cerere, expediază în ori-ce parte a Tărei, contra ramburs, prompt și cu preturile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicabile se ard.

SUMARUL:

Carmen Sylva, Căminul nostru. — Th. D. Speranța, Testrul ca cel mai puternic mijloc de moralizare. — Dr. Const. An. Macri, Sfaturi asupra îngrijirilor de dat femeii însărcinate, nașterea, îngrijirea leluzei, a copilului, alăptarea și înțarcarea. — Al. T. Dumitrescu, Pelerinajul dela Mănăstirea Putna. — Gh. Manolescu, Gunoirea ogoanelor. — D. Teleor, V. Alexandri întim. — Dr. Irimia Popescu, Ingrijirile ce trebuiesc date la creșterea și prăsierea calilor. — Maria Gh. Țintilă, Al VIII-lea an al revistei «Albina». — Marin M. Țicleșcu, Din viața lui Cogălniceanu. — Mulțumiri. — Poșta administrației.

Sfaturi: Curățitul și albitul stofelor de lână. — Contra păduchilor și răfei la vite.

Ilustrațiuni: Castelul Peleş. — Mănăstirea Putna. — Sfințirea Episcopiei Argeșului. — M. Cogălniceanu.

CĂMINUL NOSTRU

DE

CARMEN SYLVA.

Castelul Peleş a dat mult de lucru. E așezat la o înălțime de 3.000 *urme deasupra mării*, fără comunicațiuni cu valea. Urșii veneau noaptea la poalele castelului și dimineața le găseam urmele labelor. Am locuit timp de 13 ani în mănăstire, în chilii de călugări. Vecinul meu eră un călugăr, care nu ieșea nici odată din zidurile mănăstirii: așa făgăduise înaintea lui Dumnezeu. Intr'o zi făcuse asupra-mi semnul crucei, atât de larg cât putea să-și întindă brațul:

— Ești o femeie sfântă, vei fi ca Elisabeta și Sarah, tu vei avea copil la bătrânețe.

Camerile noastre erau de o simplitate rară, ziduri spoite cu var, jos pământ acoperit de scânduri și mobilă de lemn. Când luam masa aveam nevoie de lumină, căci sala de mâncare nu avea decât un coridor în care ne așezam pe scaune de lemn și stam toată seara, căci nu aveam salon. Câte odată însă eram foarte obosită: să stai trei ore pe un scaun de

Iemn. Când mama mea veni să ne vadă, cumpăraiu pentru dânsa, din Braşov, mobile vieneze.

Un vechiu proverb românesc spune: «Casa domnească este casa țarei.»

Lucrul acesta a fost adevărit încă odată în existența noastră.

La Sinaia, Peleşul este apa împărțitoare de viață și lumină.

La început Peleşul și toate izvoarele s'au răzvrătit împotriva castelului, și cu noi părea că se întâmplă ceia ce s'a întâmplat cu Mășterul Manole și Curtea de Argeș.

Mai întâiu vine războiul, și lucrările fură întrerupte pe timp de doi ani, din cauza lipsei de bani. În urmă pământul se mișcă mereu, și asta ținu ani de zile până să se facă sănătos și până să se poată schimba drumul izvoarelor.

Pământul și izvoarele întemeiaseră o ligă formală împotriva noastră, ca și când ar fi presimțit la ce muncă și chinuri vor fi supuse.

De atunci Peleşul s'a mai micșorat. Nu mai e așa de bogat, nu mai e sălbaticul și veselul râu de munte, cum eră odinioară. Mă gândesc cu părere de rău la timpurile din mănăstire, când fratele meu eră acolo împreună cu compozitorul suedez Hallstroem și cu tânărul Nedmann. Se cântă, se făcea pictură, se făceau versuri. Atunci am scris pentru Hallstroem libretul operei *Neagu*. Duminica, țărani și toate doamnele dănțuiau pe livadă, danțuri pitorești, pe care Hallstroem le învăță pentru a le introduce în opera sa.

Pentru a avea o dreaptă și exactă impresie a minelor noastre de sare, în care lucrează ocașii, ne-am coborât în salinile dela Telega, pentru a ne servi de această vizită în opera *Neagu*.

A fost o adevărată intrare în infern și impresia ce ne-a lăsat-o a fost sguduitoare.

Condamnații mergeau puși în lanțuri și ca unică lumină aveau niște lămpi a seu. Eră înspăimântător și când am ieșit, Hallstroem a strigat:

— Toată viața nu-'mi voiu recăpăta veselia!

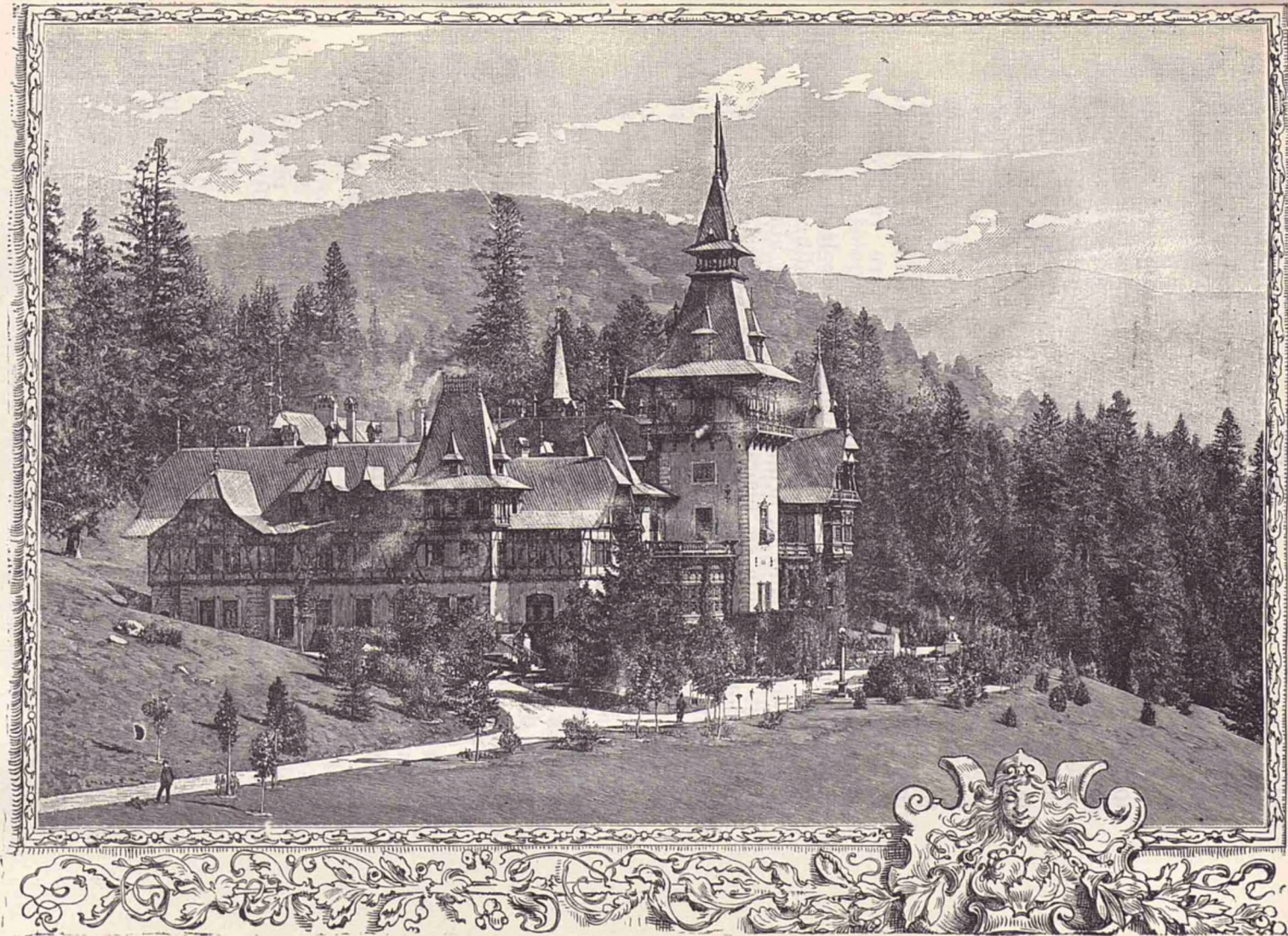
Tocmai asta voiam, dorind ca actul, care se petrece în salină să fie sfâșietor.

Astăzi se lucrează în mine cu mașini, la lumina electrică și modul de muncă nu mai are nimic îngrozitor.

În acea vreme cântecele sburau din inimile noastre în pădure și pe munți. Ne agățam d'asupra prăpăstiilor, stam d'asupra stâncilor și se scriă, se cântă, iar nobila figură a lui Hallstroem se ridica în fața zidului de munți ca o imagine din țara legendelor.

Nedmann și fratele meu cântau unul cu vocea de tenor cellalt cu vocea de bas: da, erau vremuri frumoase!

Mai întâiu îmi veniă foarte greu să lucrez în castel. Eră foarte bogat și numeroasele obiecte mă distrau. Am scris «Ie-

Castelul Peleş.

hovah vrăjitoarea» într'o odăiță lungă de trei metri și largă de doi, spoită cu var, cu o singură lumină. Măsuram odaia din lung în larg.

Această odaie eră ceea ce se numea «cabinetul meu de toaletă», în care ghetele mele stau pe niște scăunele, fiindcă dacă le-ași fi pus pe jos ar fi mucezit, atât de mare eră umezeala. Asta nu mă supăra de loc. Mergeam din lung în larg și vedeam vrăjitoarea cu părul roș, sburând d'asupra norilor, o vedeam mult mai bine ca în măreția castelului. Mărețiile de atunci—eră în timpul verei din 1879—au dispărut de mult, dar totul este atât de proaspăt în inima mea, în cât nu a-și aveă decât să intru și totul ar fi viu ca într'o zi. Am ideea de a scrie următorul lucru: o femeie solitară, rătăcind prin castelul său cu ruine, unde revede tot ce a trăit. Cevă între nuvelă și roman, care va produce o impresie grațioasă, chiar tragică.

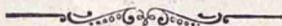
Imprejmuirea mea cea mai scumpă este de lemn și nimic mai mult: aceasta face o impresie plăcută, odihnește ochiul și nu distrează. Când îți arunci apoi privirea afară și vezi stejari și fagii cum se leagănă, atunci impresia este perfectă, condeiul sboară și ceasurile sunt plăcute, ori cât de tăcute și solitare ar fi. Căci nu ești nici odată singur, când ai un trecut bogat și când nădăjduiești într'o viață viitoare cu întâlniri mult mai splendide ca cele pământești.

Când fratele meu îmi scrieă mai târziu, că are de gând să vie să mă vadă, saream și cădeam de bucurie, râdeam și plângeam în acelaș timp, în sfârșit eram nebună de bucurile: eră întâia vizită după 10 ani. Ce va fi în ceruri, unde nu ne despărțim nici odată?

Acolo planează îngerii artistului Fiesole pe livezi înflorite și privesc la porțile Paradisului pe sărmanii și neliniștiții copii ai pământului. Acest tablou îmi place mai mult decât toate câte se află în lume și cred, că toate se vor întâmpla așa, cum le-a văzut piosul artist.

Am să încerc acum să scriu Neagu ca piesă: e o bucată atât de plină de viață românească, ea va interesă câteva persoane.

Am povestit până aci ca o adevărată bătrână: o amintire a adus pe alta și dacă această istorie nu obosește pe copii, o voi continua altă dată.

Zece bani dați zilnic pe rachiu, fac într'un an 36 de lei cheltuiți zadarnic. Cu acești bani, omul își poate îmbrăcă copiii, sau își poate arenda o bucată de pământ.

Teatrul ca cel mai puternic mijloc de moralizare

Condițiunile pe cari trebuie să le îndeplinească mijloacele de moralizare sunt:

- 1) să fie plăcute,
- 2) să nu se pară ca impuse,
- 3) să nu ceară osteneală, muncă sau răbdare,

4) să desfășoare interes.

Să vedem dacă teatrul îndeplinește aceste condițiuni.

Se înțelege că dacă vorbim de teatru ca mijloc de moralizare pentru popor, noi ne închipuim un teatru popular, un teatru pe-a cărui scenă se prezintă lucruri înțelese și cunoscute de popor: piese cuprinzând fapte de-ale sătenilor, sau de-ale sătenilor în atingere cu altfel de lume, și chiar dacă faptele n'ar fi de-ale sătenilor ci ar fi, de pildă fapte istorice, atunci ele să fie arătate așa cum le-ar arăta sătenii sau cum le-ar putea înțelege ei. Se înțelege că n'ar avea nici un rost ca pe-o scenă de teatru popular să pui personaje străine ca duci, conți, viconți, etc. Acest fel de persoane nu merg nici în orașe pe scena teatrului orășenesc, unde tot se mai găsesc oameni mai cunoscători, și ca dovadă că nu merg e faptul că poporul de pe la orașe nu s'a obicinuit încă să se ducă la teatru.

Condițiunea de a fi plăcut, teatrul o îndeplinește cu prisos mai mult decât toate celelalte mijloace de moralizare. Pentru ce e plăcut? Pentru că prezintă fapte omenesti, și pentru că pe om faptele omenesti îl interesează mai mult decât ori ce în lume. Și acest interes e negreșit o manifestare a instinctului de conservare și anume, pe de-o parte simțul de sociabilitate care face ca pasăre pe pasăre să caute, pește pe pește, lup pe lup, câne pe câne; iar pe de-altă parte instinctul de apărare care face pe orice vietate ca între alți vrăjmași să numere și pe semenii săi. De altfel faptele zilnice ne arată cât de mult se interesează oamenii de fap-

tele oamenilor: Se ceartă doi inși într'un colț de stradă, iată într'un minut zeci de oameni s'au adunat împrejurul lor; se aude un strigăt într'o curte, pe loc lumea năvălește înăuntru, ori cel puțin se adună pe la poartă. Cine nu scie câte ceasuri pierd oamenii pe la bâlciuri uitându-se la paiatții cari fac gălăgie pe la barace!! Teatru e tot ce poate fi mai plăcut, se înțelege teatru cum am zis mai sus, potrivit cu înțelegerea și interesul poporului. Și teatrul interesează tot felul de oameni, chiar și pe cei mai sălbatici. Imi aduc aminte că în 1885 la expoziția universală din Anvers am văzut negri din Congo, care mergeau la teatru și priviau cu un deosebit interes, se înțelege părți de-acele cari puteau să le înțeleagă; mai ales gimnastica și jocurile clovnilor dela circ îi interesau grozav. La un teatru de păpuși, într'o scenă tragică unde se arată un schelet și o hârcă de mort negrii se uitau cu atâta băgare de seamă că par'că nici nu suflau; iară la *Ocolul pământului* când au văzut apărând negri pe scenă, deodată toți s'au sculat în picioare.

Teatrul e plăcut.

Teatrul nu se poate părea ca impus, ci din contră în el se pare că domnește cea mai mare libertate. Cel ce merge la teatru se simte om liber, se simte om întreg, se simte în deplinătatea voiei de a petrece.

Teatrul nu cere osteneală, nici muncă, nici răbdare — se înțelege când teatrul e potrivit cu oamenii pentru care e hotărât — Din potrivă, în loc de osteneală omul la teatru simte un fel de ușurare, o prefacere folositoare sufletului.

Teatrul desfășoară cel mai mare interes, după cum am zis chiar dela început.

Teatrul deci îndeplinește toate condițiunile cerute dela un bun mijloc de moralizare sau de civilizare.

Dacă istoria ne poate fi de folos, ori dacă faptele trecutului pot să ne slujească drept pildă pentru viitor, atunci ar trebui să băgăm de seamă că istoria ne arată ce mare rol a jucat teatrul în trecut, la toate popoarele, atât în timpurile vechi pre-

cum și în cele mai noi. Ar trebui să băgăm de seamă cum teatrul a fost sprijinit chiar de religii și cum s'a născut și a crescut sub adăpostul religiunilor.

Despre însemnătatea teatrului, sau despre chestiunea dacă teatrul este sau nu un mijloc de moralizare, vom vorbi altă dată.

Aci am ținut numai să arătăm că îndeplinește condițiunile cerute, și încă le îndeplinește cu prisosință.

T. Sperantia.

S F A T U R I

1) *Sarcina, îngrijirile femeii însărcinate.* — Orice femei însărcinată trebuie să fie privită de toți ca și cum ar fi o bolnavă. Aer curat, mâncare bună și curățenie foarte mare, să le aibă din belșug. Să nu le supărăm, să le vorbim cu blândețe, să nu le lăsăm a munci din greu, căci le poate face rău. Hainele de pe dânsele să fie largi și călduroase, să nu poarte corset, sau altă cingătoare care strânge pieptul sau pântecul, ci să fie lăsate să crească, să se mărească în voia lor, numai atunci copilul se dezvoltă cu oasele drepte și tari, și nașterea se face cu înlesnire și fără pericol. La picioare să nu poarte legături strânse sau jaretiere, căci dă umflături de vine, și de picioare. Dacă suferă des de închială să facă clistire cu apă caldă și untdelem sau cu miere; nici odată să nu ia vre-o curățenie prea tare pe gură. Plimbări pe jos sau cu trăsura pot face, dar să nu să obosească mult. La mașina de cusut cu piciorul să nu lucreze. Băi calde pot face, dar să nu stea mult. Dacă în urma unei oboseli sau căderi, o femeie însărcinată să îmbolnăvește și are colici, sau poate chiar puțină scurgere de sânge, numai decât să se pună în pat și să înștiințeze pe moașă; până atunci se va face un clistir cu apă caldă.

2) *Nașterea.* — Când ceasul nașterii să apropie, de mai înainte să se pregătească o cameră curată fără multe lucruri în ea, un pat, o masă și 2, 3 scaune; patul să fie curat cu saltea de paie sau de lână, și mai multă rufărie curată, prostiri și cârpe. Patul trebuie să fie depărtat de la perete, ca să putem umbla împrejurul lui, se va pune deasupra saltelei, hârtii sau jurnale, dacă nu avem mușamă, puse unele peste altele, formând 8—10 straturi de hârtie, pe deasupra lor punem o prostire curată, apoi altă prostire îndoită în 4 și trecută de-a comerziul patului, aceasta se va murdări și se va putea înlocui cu alta. Imdată ce a început durerile dintâi, femeia se va așeza în pat, îngrijind a avea la îndemână apă caldă, după ce mai întâiu a fost bine clocotită, să-

pun și spirt; va face dacă e cu puțință și un clistir cu apă caldă și va trimete îndată la moașă. Când durerile se repetă des, din 5 în 5 minute, nașterea este aproape; se va culcă pe spate, cu picioarele îndoite și depărtate. Dacă moașa n'a sosit și copilul eșă înainte de venirea ei, ne uităm să vedem dacă țipă; dacă n'a țipat se leagă numai decât buricul cu un șiret curat, fiert în apă, formând un nod la 10 c.m., de pântecile copilului, apoi se pune al doilea nod la 2 c.m., mai sus, și se taie între aceste noduri și se ridică copilul de picioare și de cap, se ia imediat un șervet muiat în spirt sau rachiu, și se freacă copilul pe corp, și mai mult pe piept, încercând a'l aduce la viață. Dacă copilul a țipat, se așteaptă câteva minute până se leagă buricul. După prezentarea sau eșirea copilului, după 15—30 minute trebuie să iasă și locul sau casa, moașa va avea grija ca să easă toată, căc altfel pune pe lehuza în pericol de moarte.

3) *Ingrijirea lehuzei.* — Îndată după naștere se ridică orice lucruri murdărite, și se înlocuiesc cu altele curate; moașa va face spălături cu irigatorul cu apă fenicată, se vor curăți toate părțile murdărite, și se vor pune cearșafuri curate. Lehuza poate mânca imediat după naștere, mâncând puțin și bun, cum e zeamă de carne, lapte cu cafea, smântână, unt, ouă etc. Va trebui asemenea să doarmă, ca să se odihnească și să se întremeze. Pe cât timp se formează murdării, se va schimba foarte des lucrurile murdare. Lehuza va stă în pat cel puțin 10 zile.

4) *Ingrijirea copilului.* — După ce a eșit copilul, i se spală îndată ochii, cu cârpă curată, muiată în apă feartă, și mai răcită puțin, se scaldă în apă curată, se spală cu săpun peste tot corpul, se usucă bine, și se învelește în scutice curate și încălzite. Buricul copilului se înfășoară cu bumbac curat sau cârpulițe curate unse cu vaselină horicată dela spițerie, și se priminește în toate zilele. Dacă nu se păzește cea mai mare curățenie, dacă intră murdării la rana dela buric, copilul se bolnăvește de brâncă sau de fâlcariță și moare. Copilul trebuie apoi înfășat, cu picioarele puțin mai libere, și decâte ori s'a murdărit trebuie imediat schimbat. Scuticile sau rufele udate de urină, nu trebuie numai uscate și apoi a se servi iarăși de ele, căci de aceea se bolnăvesc copiii de inflamații, de opăreală, de roșăci pielei sau alte boale de piele. Copilul mic trebuie să aibă foarte multe cârpe și scutice, a le schimba forte des, și apoi cele murdare strânse grămadă, spălate bine și fierte, pentru cea mai mică udeală. Copilul mai trebuie scaldat cu apă căldică în fiecare zi; după două luni dela naștere nu-l mai înfășați, ci lăsați-l liber. Când îl culcați puneți-l mai mult pe partea dreaptă; când copilul se deșteaptă, lăsați-l pe spate. Lumina să nu bată numai dela o parte, schimbați-i pozițiunea. In leagăn sau covată să nu-l legănați, căci îi vatămă sănătatea, și îl învățați cu obiceiul rău.

5) *Alăptarea.* — Orice mamă trebuie săși alăpteze singură copilul; laptele mamei este proprietatea copilului. Nici un lapte nu-i mai bun ca laptele mamei pentru brana copilului. Un co-

pil despărțit de mama sa, viața sa este în pericol, și de aceea este bine că muma să îngrijească de copil. Orice femei care laptează trebuie să îngrijească de pieptul ei, ca să fie cât se poate de curat, spălându-l adesea ori cu apă caldă și săpun, și mai ales gurguiele și înainte de a suga copilul și după ce a supt. Să nu dăm nimic copilului să sugă, înainte de al pune la piept, cum se obicinuește prin unele locuri cum e: ceai de romaniță, apă de flori, sirop de revent, apă zaharată etc, căci nu fac decât să dea copilului colici. Este bine să dăm să sugă copilul chiar cel întâiu lapte al mamei, căci îi face eșire afară. Copilul trebuie dat la piept să sugă după o regulă, iar nu de câte ori plânge, sau se trezește din somn, căci îi stricăm stomacul și îl învățăm și cu obiceiul rău. Prima zi de la naștere îl punem la piept o singură dată, dându-i pe ambele țâțe succesiv 5—15 minute; a doua zi de 3 ori, a treia zi de 4 ori; în zilele următoare laptele vine mai mult și începem a-i da la fiecare 2 ore ziua, și la fiecare 4 ore noaptea. Sub nici un cuvânt, să nu-l punem mai mult la țâță, chiar dacă plânge căci este pentru răul lui. Dela 5 luni se va răi cu datul la țâță, la fiecare 3 ceasuri, iar la 8 luni noaptea nu-i mai dăm țâță și de această dată când începe a se arăta câte un dinte, putem să-i dăm pe lângă lapte și puțină supă, griș cu lapte, tapioca, etc. Ori ce femei care laptează trebuie să se ferească de a bea băuturi alcoolice. O femei care alăptează trebuie să mănânce totdeauna aceia cu ce este deprinsă ea, dar sunt unele lucruri cari fac rău laptelui cum e: varza, usturoiul, ardeiul, piperul, scorțișoara, ciuperci, hrean, pește sărat, pastramă, brânză, etc. căci produce copilului boale de piele cu mâncărime și urdinare cu colici.

Când prin mai multe împrejurări, mama nu poate lăpta singură copilul, trebuie a căuta o doică. O doică ca să fie bună trebuie ca să îndeplinească unele condițiuni: să nu fie mai în vârstă de 30—35 ani. Femeile brune sunt mai de preferat, căci au un lapte mai bogat, și mai nutritor ca acele blonde.

Se va căuta să găsim o doică cu o fizionomie deschisă, dulce, grațioasă, supusă, blajină, și să nu fie prea grasă. Sănurile să fie bine dezvoltate, fără semne, moi, dar sferice, piriforme, să nu atârne în jos. Dupe ce a supt copilul puiind o picătură de lapte pe unghia degetului mare și întorcând-o în jos dacă laptele nu cade jos e bun.

Vârsta laptelui să se apropie pe cât e posibil de aceea a copilului, căci laptele la început este mai apos, și mai târziu mai gras, mai untos; după, 13, 14 luni laptele se împutinează. Atât doica cât și mama care laptează să se ferească de supărări, de emoțiuni și plăceri mari, căci strică laptele și îmbolnăvește pe copil.

Când în fine nu putem avea nici doică și nici mama prin diferite împrejurări nu poate lăpta, se poate nutri copilul cu lapte de animale: măgăriță, capră, vacă, etc. Alăptarea cu lapte de animale nu va fi nici odată bună, căci este o diferență între

laptele de femeie și laptele animalelor. Laptele animalelor nu va fi dat nici odată curat, ci amestecat cu apă zaharată, după următoarele reguli: se prepară o apă zaharată, 50 grame zahar la un litru de apă, se fierbe și se păstrează; se va amesteca din această apă zaharată cu lapte fiert, în diferite proporții, după vârsta copilului: prima săptămână, lapte o parte, apă zaharată trei părți; apoi prima lună, lapte o parte, apă zaharată două părți; a doua lună, lapte o parte, apă zaharată o parte; a treia și a patra lună, lapte două părți, apă zaharată o parte; a cincea lună, lapte trei părți, apă zaharată o parte. După a cincea lună, laptele va fi curat, fără apă. Este bine de a prepara amestecul pentru o zi, totul trebuie fiert ca să nu să înăcrească sau să aibă microbi lipicioși (semințe de boală). Modul cum trebuie hrănit copilul cu lapte de animale, cel mai bun mijloc este cu lingurița, biberoanele sunt foarte periculoase, mai ales acelea cari au tub de gumă lung. Se va da prima zi vre-o 12 lingurițe de lapte amestecat după regulile de mai sus; a doua zi 10 linguri mari, a treia zi 30 linguri, dela a patra zi se va da câte 40 grame de lapte la fiecare datătură. Dela a două zeci și cincea zi, 60 grame lapte aproape, după a treia lună, fiecare datătură va fi de 100 grame lapte. Să nu dăm nici odată copilului mai mult lapte, căci îi stricăm stomacul și îl îmbolnăvim de diaree (eșire afară).

6) *Întărcarea.* — După un an—1 an jum. copilul trebuie întărcat; nu este bine să'l întărcăm nici prea curând, nici prea târziu, nici de odată, ci cu încetul, între 13 și 18 luni, este cel mai potrivit. Iarna și vara nu este bine pentru a întărcă copiii, căci se pot îmbolnăvi. Mai bine este primă-vara și toamna. Când voim a întărcă un copil, trebuie cu încetul deprins la câte ceva de ale mâncării, ca supă, lapte cu griș, lapte cu șocolată, etc. și a-l face să se dezguste de țâță, ungând sfăr-curile cu drojzii de cafea sau cu chinină.

Un copil când merge bine trebuie să sporească în greutate pe fiecare lună cel puțin cu 500 greme până în luna a 6-a, apoi cu 300 grame până la a 12-a lună.

Când un copil are febrințea, tuse, diaree (treapăd) sau vărșături, atunci el este bolnav și trebuie a chema doctorul îndată. Dacă veți urmă întocmai aceste sfaturi, copilul nu va avea nici colici, nici încueală, nici diarie. Să nu luați plânsul copilului ca semn de boală. îndată ce țipă desfășați-l, vedeți-l dacă nu e ud, dacă nu-l strânge ceva, nu-l pișcă vre-un purece. Un copil trebuie vaccinat în cele dintâi două luni de la naștere.

Dr. Const. Au. Macri.

Felțești-Covurlui.

— Cine se lovește de pragul de sus, îl vede și pe cel de jos.

Pelerinajul dela Mănăstirea Putna

an ajunul zilei de 2 Iulie, plecarăm din București cu trenul. Pe drum numărul nostru se mări cu pelerinii, cari porniseră din toate părțile țării. A doua zi dimineata, ajungem la graniță.

Dincolo de vama Burdujeni, se desprinde o grădină ruptă din raiu, cum s'ar desprinde un trandafir rupt de tulpină. In stația Ițcani, punem piciorul pe pământul Bucovinei, spre a merge la Suceava.

Inaintea noastră, pe clina unui plaiu, se întinde vechia capitală a Moldovei, cum și-ar întinde un vultur aripile-i zdrobite peste pui săi uciși.

Din mijlocul orașului, luăm drumul spre cetate.

Prin praful, ce se ridică în urma pelerinilor, așteptam să zărim ziduri uriașe, înălțându-se falnic până la cer, amenințând nuorii cu vârfuri ascuțite și sfărâmând trăsnetul de porți ghintuite; și tot mergând, doriaș, ca de o dată acele porți să se deschidă, lacătele dela temnițe să cadă, întunericul să iasă dintre pereții mânjiți de sânge, lumina să pătrundă din sala tronului într'a armelor, și cu ea să pătrundem și noi și să nu ne deslipim de cuibul țării Moldovei, până ce rugina n'ar începe să se deslipească de arme.

Așa gândiam, așa mergeam și așa voiam. De o dată un glas de buciurn pătrunde văzduhul din spre cetate.

Ne cheamă la arme? Inviat-a Ștefan-Vodă?

Zorim pasul și ne aruncăm privirea pe muchia unui deal. Șapte plăeși cu plete negre pe spete, sună de o dată din buciurne. Tot poporul ne privește din înălțime: Mai trăesc încă plăeșii lui Ștefan-Vodă!

Dar glasul buciurnului e duios, trist și atât de dureros în cât nimeni nu-i răspunde decât glasul clopetelor dela biserici, care-i ține isonul unui cântec de jale, ce se prelungeste pe vale către țara Moldovei:

Ștefane, Ștefane

Al nost' tătuc, Doamne!

Sunt ceasurile patru. Soarele strălucește pe cer, pelerinii umblă printre ruine, dar soarele Moldovei pornește pe al 401-lea an de când a apus și numai răsare.

Ajungem în vârful ruinilor. Din înălțimea lor, privirea se furișează de lacrimi și se repede spre Suceava, dorind a stăpâni o clipă cetatea, care a stăpânit atâtea veacuri o țară cu largi hotare.

Dar de când vremea roade hotarele țării Moldovei, s'au ros și marginile cuibului moldovenesc.

Brațele vitejilor au putrezit de mult. Numai brațele puru-

rea deschise ale sfintei cruce își mai respiră încă, din înălțimea bisericilor, razele sale mângâietoare asupra cetății mântuitoare a lumii creștine medievale.

Sfânta cruce e semnul cel din urmă al bietului Român și numai sfânta cruce a mai rămas neamului nostru de aci.

Scoborâm printre ruine. Spre apus se deschide un locșor, ocolit spre răsărit c'o retezătură de zid, poligonală. Spre această frântură sfântă a ruinilor se apleacă steaguri sfinite și frunți credincioase.

Aci e altarul bisericuței din cetatea bătrânilor voievozi ai Moldovei, unde ochiul prevedinței văzu născând credința, legea, neamul și țara celui mai glorios popor din veacurile credinței creștine.

De aci bătrânii voievozi ai Moldovei sămănară întreaga țară cu sfinte lăcașuri și răsări raza crucii, care scrise pe cerul eternității numele Românilor cu slovele biruinții lui Ștefan-Vodă.

La 3 Iulie, pe la ceasurile 2 noaptea, plecăm din Suceava la Ițcani. La 4 luăm trenul spre Putna, însoțiți de populația rcmână din Suceava.

În stațiunile următoare. încep a se urcă și răzeși de ai lui Ștefan-Vodă, înalți ca bradul, cu brațe vânjoase și cu minte sănătoasă. În ochii lor mari, urmașii sângeroșilor învingători dela Dumbrava-Roșie mai păstrează încă cerbicia războiului, cu care ei țin morții la datinile strămoșești.

În mijlocul acestor frățiori, calea ni se pare dulce și drumul ușor.

Ziua se îngână cu noaptea, precum se îngână în sufletul nostru fericirea de o clipă cu durerea de ani.

O răcoare plăcută a dimineții ne înviorează privirea, care colindă de-alungul plaiurilor prin dumbrăvile tăcute, până când aurora trandafirie se înalță spre răsărit.

Soarele îmbracă grădina Moldovei printr'o mantie purpurie și pământul pare că arde în roșata razelor solare, cum arde sufletul românesc în flacările nestinse ale dorului.

Atunci livezile înflorite și lanurile de grâu își scutură stropii de rouă pe fața pământului, iar aburii răcoroși ai dimineții se ridică spre noi, ca și cum ar vrea să ne spue durerea lui.

Nici o palmă de pământ n'a rămas ne lucrată de mâna omului.

Prin locurile cele mai nisipoase, cartofii cresc verzi și mari, arătându-și bobocii lor.

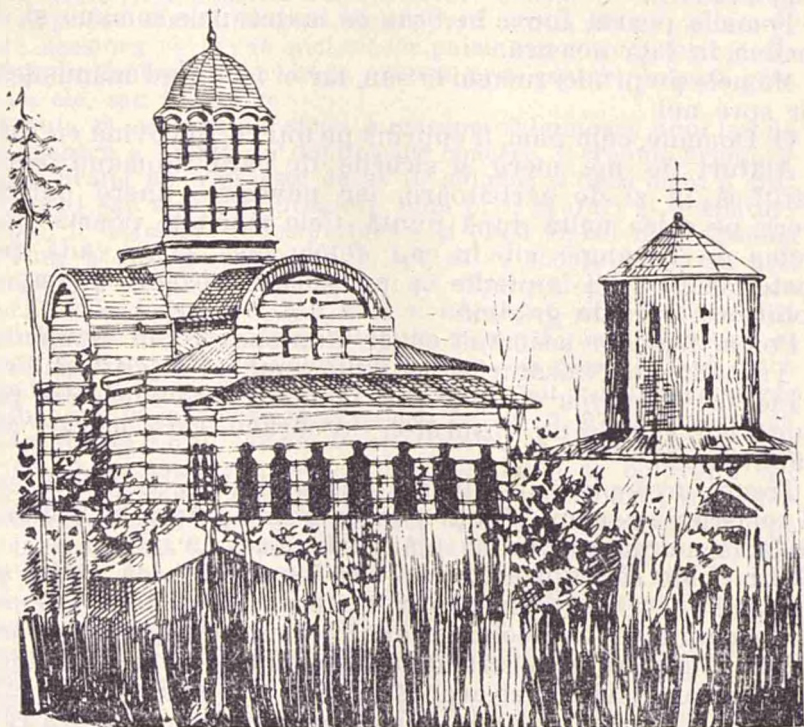
La pășune es vite grase, boi cu coarne lungi și vaci lăptoase.

Carele ferecate pornesc la drum spre Putna.

Ajungem la Rădăuți. Trenul trece prin mijlocul orașului înconjurat cu verdeață. Străzile sunt largi și curate, casele au grădini întinse. Orașul numără 15.0000 locuitori.

Aci e necropola bătrânilor vovezi ai Moldovei, unde țărâna astupă oasele descălicătorilor de țară.

Printre mormintele, cari se înșiră în vechia episcopie a Rădăuțului, se arată cele 7 morminte de piatră împodobite cu flori ale strămoșilor lui Ștefan-Vodă.

Mănăstirea Putna.

În culmea măririi sale, viteazul Voevod și-a adus aminte de oasele părinților săi. Și, stropindu-le cu lacrimi, le-a așezat pe fiecare în lăcașuri neperitoare.

Toate aceste morminte au aceeași formă, aceeași mărime, aceleași săpături și șase din ele chiar aceeași dată de an.

Aci zac oasele lui Bogdan I Voevod, ale primilor Mușătești, ale lui Lațcu Voevod și ale ficei sale, Doamna Anastasia.

Iată de ce nici Dumnezeu, nici vremurile, nici pietrile și ci oamenii n'au uitat pe Ștefan-Vodă, cum nu și-a uitat țărina strămoșească.

Din Rădăuți se urcă foarte mulți Români și o parte din pelerinii din România, sosiți înaintea noastră prin Cernăuți.

Nici odată un tren din Bucovina n'a fost plin cu atâția Români ca acum.

Pelerinii scot pe ferestrele vagoanelor stegulețe tricolore. Sătenii din cale es de prin case cu copii și cu neveste.

Bărbații își descoperă capul, lăsând să se vadă un păr negru spălat de curând, după obiceiul românesc în zi de sărbătoare.

Femeile poartă furca în brâu ca matroanele romane și se înclină în fața noastră.

Mamele țin prunci rumeni la sân, iar ei își întind mânușițele lor spre noi.

O Doamne, cum i-am fi cuprins pe toți cu Bucovina cu tot!

Alături de noi merg și șirurile de care. Românii sunt gătiți ca în zi de sărbătoare, iar nevestele tinere par'că merg pe calea naltă după nuntă. Cele măritate poartă năframa de borangic alb în cap; fetele lasă să se vadă pe spate cosițe aurii împletite cu panglicuțe tricolore și împodobite cu flori de grădină.

Portul femeilor seamănă cu al muntencilor din România și Transilvania. Cusăturile pe altite sunt de diferite culori.

Fiecare e condus de un pater familias, care calcă rar pe lângă boi, sau de un însurățel de curând, care merge cu mândrie.

Trenul urcă plaiurile din apropierea Putnei. Codrii încep să roiască de oameni. Munții și văile trimet plăeșii lui Ștefan-Vodă la mormântul lui să plângă în locul lor.

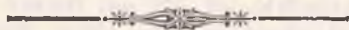
Cât poate să cuprindă ochii în lung și în lat, atâta și mai mult, se ridică oameni din toate părțile și scoboară cărările munților, trec codri și ape, ocolesc hăgeșurile și es la lumină prin potecile strâmte dintre lanurile verzi de holde.

Și cu cât privirea își aruncă brațele sale să înconjure cât vedem noi, cu atât brațele inimei se întind să cuprindă cât dorim noi.

Cine ar putea spune, de când codrii și izvoarele Bucovinei n'au mai simțit atâția frați de luptă și de durere trecând printre ei? Poate dela moartea lui Ștefan-Vodă o singură dată a mai fost pătrunsă Bucovina de un singur vis de durere, dar atuncea lumea dormea.

(Va urma)

Al. T. Dumitrescu.

Curățitul și albitul stofelor de lână. Se face apă cu săpun, în care se pune câte o lingură de făină de fiecare litru de apă. Se pune apa la foc și se mestecă într'una. Indată ce această leșie s'a înfierbântat, se moaie stofa și se freacă, ca orice rufă, cât timp mâna poate răbdă fierbințeala apei. Se clătește apoi în apă curată.

GUŢOAREA OGOARELOR

e lângă pregătirea ogorului, trebuie să ne îngrijim și de puterea lui de a rodi, căci un câmp sărăcit și sleit de toate puterile sale de rodire, nu mai poate să ne răsplătească nici odată munca, dacă nu-i vom da înapoi acele părți hrănitoare, pe cari sămânța bucatelor le-a luat din pământ.

Spre nefericirea noastră, trebuie să mărturisim, că toți plugarii, fără să-și dea seamă, singuri își risipesc avuția de pe ogoare și nu dă acestora ca hrană nici măcar paiele sau cocenii (strujenii) rămași din ieslea vitelor, ci le aruncă prin șanțuri, astupă gropile cu ele, sau le dă foc.

Trebuie să ne învățăm și noi a pricepe că bunioară unui lan de grâu, pentru a ajunge la deplina lui coacere, îi trebuie hrană, și această hrană nu o găsește decât în pământ și dacă omul a hrănit ogorul său bine, l'a pregătit bine prin arături și grăpături la timp, îi dă roade îndestulătoare; și chiar în cei mai secetoși ani, cum a fost și anul acesta, tot se va scoate de pe un asemenea ogor de 3—4 ori sămânța; pe când un ogor sleit de toate puterile sale, bolovănos, rău arat și negrăpat, primăvara oricât de timpuriu l'am semănat, sămânța așteaptă mai întâiu să se scurgă apa de printre bolovani și apoi să răsară. După ce a răsărit, crește bine atât cât are hrana în corpul ei, iar mai departe îngălbenește și încetează în creștere, pe de o parte pentru că pământul este sărac, iar pe de alta pentru că fragedele rădăcini ale noului fir născut, nu se pot degrabă înfige în bolovani cei mari, apoi pe măsură ce primăvara trece, ploile dacă nu încetează, totuși se răresc, și pământul ce a fost abia sgârșit pe d'asupra și lăsat în brazde, chiar dacă ar mai avea din când în când câte o ploaie, tot se usucă de soare și vânt, mai 'nainte de a se scurge o parte din apă în jos, și astfel slabul fricel al grâului, porumbului, etc. odată stingherit din creșterea lui, într'un pământ sleit, este pierdut, și în orice caz nu-și mai ajunge rostul său dacă nu crește la timp.

Din cercetări științifice s'a dovedit că bucatele spicoase sug din pământ de două ori greutatea lor în stare uscată (adică sămânța, paele și pleava), și astfel plantele spicoase cari nu se mai schimbă de pe ogoarele noastre, sunt cele care au mai multă trebuință de hrană, dar cu cât cer mai mult cu atât rămân lipsite de hrană și ele la rândul lor ne dau mai puțin.

Cartofii cer mai puțin. Ei sug din pământ hrană 1½ ori greutatea lor, în stare uscată.

Mazărea și mazăricea cosite în stare verde, folosesc foarte mult pământului, prin faptul că ele sunt frunzoase, și prin frunzele lor trag din aer multe părți hrănitoare (azot) și le înmagazinează în pământ.

Trifoiul și lucerna cosite în stare verde, iarăși înbogătesc pământul foarte mult (în azot), îl curăță de burueni, îl înfoiază, etc.

Trifoiul și lucerna lăsate să se coacă pentru a ne da sămânță, sleiesc pământul.

Din aceste cercetări ale științei, tragem învățămintele următoare: Să semănăm totdeauna după spicoase (grâu, orz, ovăz, etc.) trifoiu sau lucernă pentru nutreț, care pe de o parte odihnesc

ogoarele și le îmbogățesc (în azot), iar pe de altă parte, și cea mai însemnată, trifoiul și lucerna, ne va da o hrană bogată pentru vite și având vite bune, vom putea ară bine ogoarele; apoi dela vite pe lângă munca lor vom avea gunoiu în deajuns, pentru ca să înapoem pământului ceea ce 'i-am luat în fiecare an, căci am văzut mai sus că bunioară grâu suge din pământ de două ori mai mult decât cântărește la un loc grăunțele, paele și pleava uscate. Adică dacă un pogon de pământ care ne-a dat 1.000 kgr. sămânță și 3.000 kgr. paie și pleavă, a avut trebuință de 8.000 kgr. părți hrănitoare până s'a copt, și noi suntem datori să dăm înapoi ogorului în întindere de un pogon 8.000 kgr. gunoiu în fiecare an, pentru ca ogorul să se poată ține totdeauna în aceeași stare de rodire.

Gunoiul de grajd folosește pământului din două puncte de vedere: 1) aduce pământului ceea ce i s'a luat prin rodire (dându-i nutriment pentru vegetație); 2) îmbunătățește pământul (amelioarează calitățile fizice ale pământului).

Că gunoiul hrănește sămănăturile, este ușor de înțeles; ca să ne încredințăm cum gunoiul îmbunătățește pământul (amelioarează calitățile sale fizice), să dăm o pildă.

Dacă o bucată de postav ar fi muiată în grăsime și ar fi întinsă pe pământ în arșița soarelui, oricât ar fi de puternic soarele, sub bucata de postav, tot se păstrează umezeală — chiar din rouă — și postavul nici odată nu se usucă. Tot astfel este și cu pământul gunoit, căruia totdeauna i se păstrează umezeala în anii secetoși, și cu atât mai mult cu cât este mai țărânos și adânc arat.

Pământul fiind gunoit, poate să scoată din sânul său prin ajutorul gunoiului părțile hrănitoare pentru a da o viață bună sămănăturilor, căci în pământ deși mai sunt deosebit decât cel din gunoiul de vite, multe părți hrănitoare (săruri minerale) pentru bucate, dar acestea stau întregi și sunt fără nici un folos dacă ogorul nu coprinde *humus, care păstrează umezeala și amoniacul, prin ajutorul cărora părțile hrănitoare din pământ* (sărurile minerale) se pot folosi. *Humusul atât de bine făcător nu se poate câștiga decât prin gunoarea ogoarelor.*

Pământul gunoit se sfărâmă ușor, se frăgezește și capătă o culoare închisă, se încălzește foarte ușor și iarna ține căldură, iar vara răcoare, sugând umezeala în țărâna sa ca un burete poros.

Primăvara totdeauna se deșteaptă din amortirea lor sămănăturile de pe un ogor bine gunoit cel puțin cu 10 zile înainte și acestea prinând timpul unei ploii își asigură rodirea. Apoi se coc mai timpuriu ca toate cele lalte și ne înlesnește pregătirea ogoarelor pentru viitoarele sămănături și tot deauna porumbul scapă de brumă pe ogoarele bine gunoite.

Gunoiul de cal și de oaie fiind uscat, iute și cald, este bun pentru un pământ rece și umed, căci el încălzește și îl mai usucă.

Gunoiul de vite cornute și porci fiind mai rece și umed, este bun a-l da unui pământ ușor și uscat, căci îl mai leagă și-l face umed. Este însă mai folositor a se amesteca gunoiul de cal cu cel de vite cornute, căci se completează unul pe altul.

Gh. Manolescu.

V. ALEXANDRI ÎNTIM

e curând a apărut un volum intitulat: *V. Alexandri, Scrisori*, către T. Maiorescu, I. Negruzzi, Papadopol-Calimach și Paulina Alexandri, publicație îngrijită de Il. Chendi și E. Carca-lechi.

Nu știu cine, a zis că adevăratul caracter al unui scriitor trebuie judecat după epistolele sale familiare, și a avut dreptate. Răsfoind volumul de care e vorba, vedem pe veselul Alexandri, cum îi zice Eminescu, că nu e tocmai vesel, el suferă de multe: de aerele ce'și dau unii, de frig, etc, etc. Neapărat că aceste scrisori sunt un tezaur pentru acela care va studia într'o zi pe poet și opera sa. Noi, spre a da cititorilor o idee despre ele, vom reproduce câteva pasaje mai interesante.

«Astfel îmi vine mie să-ți zic (lui Papadopol-Calimach) în urma frumoasei serbări dela Curtea de Argeș. Ai citit negreșit descrierea ei în foile noastre, dar nimic nu poate să îți dea o idee exactă de mărirea, de originalitatea acelei serbări săvârșite pe malul Argeșului, la poalele munților, sub un cer albastru ca în zilele de primăvară. Serviciul religios al sfințirii Bisericii restaurate a fost maestros și perfect; purtarea poporului adunat într'o gloată de 20.000 oameni a fost demnă de timpurile acele de credință în cari strămoșii noștri săvârșeau faptele urieșe în numele Domnului. Regele a făcut un discurs de toată frumusețea și de un înalt caracter politic, discurs întrerupt prin mii de glasuri entusiaste cari strigau *ura*.

«Scena se petrecea în capul scării, Regele și Regina apărând poporului în ușa Bisericii, și având sub ei înșirați pe treptele scării, Episcopi și preoți în veșminte aurite. După rostirea Regelui și răspunsul Ministrului de Culte, am citit în gura mare *oda* ce compusesem pentru această ceremonie religioasă. și pre cât mi s'a spus, a produs o mare impresie. Ce să-ți mai spun? Biserica lui Neagoe și a lui Meșteru Manole e o minune așa cum a restaurat'o d-l Leconte de Nouy; pe platoul unde-i așezată se pare o sculă nestimată, pe pământ din cer picată.

«La întoarcerea mea aice am compus și legenda sfințirii acelei lavre admirate de toți streinii, miniștrii plenipotențari. Ea se înfrățeste cu legenda lui Meșter Manole și va apărea într'un album minunat pregătit de d-l Sturdza.

«Gândul meu e să plec poimăine, Miercuri; să șed două sau trei zile la București, și în sfârșit să-mi iau drumul spre casă pentru ca din sânul ei să mă îndrumez spre Paris, trecând prin Berlin.

«De-a fi să nu te văd înainte de plecare, îți trimet multe îmbrățișări. V. *Alexandri*».

Sfințirea Episcopiei Argeșului, ce a avut loc la 21 Octomvrie 1886.

Vorbind în o altă scrisoare despre locuința sa iubită dela Mircești, zice între altele :

«Sărmanul bordei! Mult e drăgălaș, chiar pus în comparație cu castelurile cele mai feerice. În el mă simt ca într'un calup potrivit cu talia și cu gusturile mele; în el am lucrat pe *Despot*, *Fântâna Blanduziei*, *Ovidiu*, *Pastelurile*, *Legendele*, *Dumbrava Roșie*, etc. și sunt dar legat de zidurile lui prin numeroase suveniriri, scumpe inimii mele. Aci duc o viață cât se poate de plăcută într'un lux regal, în compania cea mai strălucită.... dar vorba cea: apa la matecă și Românu' la ceapă».

La 1874 Iunie 27, poetul V. Alexandri scrie d-lui T. Maiorescu, numit de curând ministru al Cultelor, următoarea epistolă dela Mircești. (1) Ea e un importat document istoric din care se vede starea Teatrului de acum treizeci de ani:

«Iubite d-le Maiorescu, vă mulțumesc înainte de toate pentru înlesnirea ce ați făcut lui Millo, acordându-i două zile pe lună pentru reprezentații, în Teatrul cel mare. Dorința lui este astfel satisfăcută, fără nici un prejudiciu pentru direcție care se va bucura de subvenția teatrală, și publicul va rămâne mulțumit de concurența ce-și vor face ambii directori pentru a se întrece în alegerea repertoriului și în esecutarea lui.

«Pentru anul acesta nu este alta de făcut, dar pentru viitor eu cred că ar fi prea necesar de a se luă alte dispoziții privitoare la progresul artei dramatice române: Noi avem direcții de teatru cari se preocupă numai de exploatarea publicului: Avem diletanți ce se cred și se zic artiști, și cari nu au cea mai slabă idee de artă; avem Conservatoriu de declamare fără profesori capabili de a creea elevi... într'un cuvânt avem de toate, împodobite cu titluri mari, cu etichete sonore, dar în fond nu avem nimic care să fie la înălțimea numelui pompos ce poartă... Cum să facem dar ca să avem un Conservatoriu cu *profesori*, un teatru cu *artiști*? Iată opinia mea:

«Dela anul viitor, subvenția teatrală în loc de a fi dată exploatatrilor de scenă română, va fi consacrată la educarea artistică a patru tineri, aleși dintre elevii Conservatoriilor, sau dintre elevii altor școli. Acești opt *feniceși*, luați atât din Moldova, cât și din Valachia, vor fi trimiși la Paris și îndreptați unui artist de renume, precum Got de le *Théâtre Français* (care este în strânse relații amicale cu fratele meu). Ei vor primi acolo lecții de artă dramatică, vor asista la reprezentații din diverse teatruuri, vor jucă însuși pe scene înadins destinate pentru elevi, și după un timp de trei, patru sau cinci ani, vor reveni în țară ca să formeze sâmburele unei bune trupe române. Totodată, jucându-se și apreciindu-se talentele lor vor fi numiți profesori și profesoare de declamare la Conservatorii.

«Astfel, și numai astfel vom putea dobândi o trupă serioasă care să fie pătrunsă de importanța carierei artistice și să inobileze scena română. Trupa fiind bună și bine condusă, piesele bune nu vor lipsi, căci autorii compun (? Alex.) opere potrivite cu interpretii scrierilor dramatice:

On écrit le Tartuffe pour le théâtre français et Tabarin pour le théâtre de la foire, (2), zicea St. Marc de Girardin.

(1) Autograf inedit. Manuscrisele Academiei Române.

(2) Se scrie piese ca «*Tartuff*» pentru «Comedia Franceză» și «*Tabarin*» pentru teatru de bălcu.

«Aşa dar pe timp de cinci ani, liber fiecare de a exploata teatrul, însă *fără subvenție*, subvenția având o altă destinare decât aceea de a încuraja paiațeriile actuale; Conservatorul de declamare va fi închis, fiind că lipsit de profesori, nu poate produce nimic folositor; cât pentru cel de muzică, trebuie menținut.

«Iată în puține cuvinte, iubite d-le Maiorescu, opinia mea asupra teatrului nostru».

.....
V. Alexandri

Propunerea poetului Alexandri s'a admis în parte. De atunci s'a luat obiceiul de a se trimete artiștii mai buni în lunce de vară la Paris spre a studia roluri importante cu artiști vestiți dela «Comedia Franceză», care este teatrul cel mai mare din toată lumea.

D. Teleor.

Îngrijirile ce trebuie date la creșterea și prăsierea Cailor

Invățătorul. — Bine v'am găsit sănătoși.

Sătenii. — Bine ați venit.

Invățătorul. — Ei, țineți minte unde am rămas cu convorbirea noastră?

Sătenii. — Da, v'ați oprit la trunchiu, la corpul calului.

Invățătorul. — Așa este.

Știți că am potrivit calul, cu o locomotivă, la care roatele ar fi înfățișate prin picioare, iar cazanul prin trunchiu. Am vorbit de roate, să ne ocupăm acum de *trunchiu*, să vedem cum trebuie el să fie făcut, pentru ca o eapă sau un armăsar, să poată fi buni pentru muncă și pentru prăsilă.

La locomotivă nu este așa, că pe lângă cazan, avem de desubtul lui focarul, cuptorul, în care se bagă lemne, țiteiu sau cărbuni, cari arzând încălzește apa din cazan, schimbându cu încetul în aburi fierbinți, a căror putere pune în mișcare roatele. Ce se petrece: lemnele arzând produc căldură; apa ia din căldura focului și se schimbă în aburi fierbinți, aburii învârtesc roatele, pierzând din căldura și din tăria lor, deci roatele se mișc întrebuițând căldura aburilor, așa dar căldura produce mișcarea.

Ion Ușurelu. — Toate bune, dar la corpul calului care este cuptorul și care e cazanul?

Invățătorul. — Ascultați numai deocamdată, ca să puteți înțelege, aceia ce voesc a vă tăinui.

Calul, de fapt ca ori-care alt animal, mănâncă, introduce nutriment: fân, pae, iarbă, greunțe, etc., în corpul său, sau mai bine în stomacul și în intestinele (mațele) lui, unde ele sunt cu totul transformate, amestecate, mistuite. Din intestine, parte din acea mistuială se sughe, se înghite prin pielea

din năuntru a intestinelor și mai ales prin o mulțime de foarte subțiri firușoare cari se găsesc pe ea, trecând apoi în sânge.

Cunoașteți că sângele este un lichid care curge prin tot corpul animalului, prin o mulțime de țevi, mai mult sau mai puțin sgârcioase, dintre care unele groase, ca acelea din apropierea inimii, altele mai mijlocii, ca acelea ce trec prin ficat, și altele cu totul subțiri, dintre care unele zise *capilare*, nici nu se pot vedea, decât cu microscopul, cu ochianul. Aceste din urmă sunt răspândite în toate părțile trupului, ducând sângele astfel pretutindeni. Te crestezi din întâmplare cu un cuțitaș la un deget, îndată dă sânge, în asemenea caz capilarele pielii și a părților de sub piele, sunt acelea cari s'au tăiat, și din ele esă deci sângele.

Ion Urs. — Eu, ca potcovar, ce să zic, slobod deseori sânge din talpa calului sau a boului; strivesc odată, și numai decât curge sânge, nu văz nici o țevă, poate că pe capilarele acelea, le taie stricneaua și din ele picură sângele.

Stan Bărbieru. — Când las sânge la brațe sau în alte părți, taiu o vână groasă, cam ca pana de găscă și numai decât sângele începe a șiroi.

Invățătorul. — Și unul și altul aveți dreptate: unul taie în totdeauna capilarele, altul o țevă grosicioară, o vână.

Dar să revenim la ceia ce ne interesează.

Din intestine am spus că trece în sânge, o parte din conținutul lor, preparat din alimentele de care s'a hrănit animalul. Prin urmare sângele este format și din părți, care și-au obârșia, pentru animale, în fânul, paele, greunțele, apa, etc., pe cari le-au introdus în corpul lor, așa că animalul mâncând, pe lângă că își astâmpără foamea, dă sângelui, fapt principal, părțile trebuincioase formării lui.

Aceste părți ale sângelui, luate din intestine, după ce mai întâiu trec prin ficat, sunt duse prin anumite tuburi sau țevi la inimă, de unde apoi sunt gonite către plămâni—bojoci. Aci sângele și deci și zisele părți, vin în atingere cu aerul pe care animalele ca și omul, îl introduce în plămâni prin respirație; dela aer sângele împrumută un gaz zis *oxigen*, dând afară un altul zis *acid carbonic*, care se răspândește în locuința în care trăește omul sau animalul. Acest gaz din urmă, acidul carbonic, este foarte vătămător; el cu cât se îngrămădește mai mult într'o sală, într'un grajd, cu atât omul sau animalul resuflă mai cu greu, și dacă nu se ia măsuri pot să moară. Uite aici, în sala asta, unde suntem adunați, dacă am închide ventilatoarele, adică moriștele acelea dela ferestre, și am strânge bine ușa, am vedea că după câteva ceasuri, nu am mai putea răsufla, ne-am înăbuși, din pricină că din aerul din sală, s'ar luă mereu prin respirația noastră, oxigen, înlocuindu-se prin gazul vătămător zis, acid carbonic.

Nicolae Ion. — Cum este oxigenu ăsta, domnule Invățător, fii bun și ne deslușește, ca să putem pricepe mai bine.

Invățătorul — Pe lângă corpurile văzute cari ne înconjoară, sunt altele cari nu se văd, de exemplu aerul. Fără mâncare, și chiar apă, omul sau dobitocul poate trăi o zi două sau și mai mult, fără aer însă el într'o clipă este pierdut. Astupându-ne la gură și nas, suntem numai decât amenințați a da ortu popii. De ce oare aceasta, decât pentru motivul că nu se mai lasă a se duce aerul către plămâni.

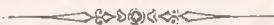
Priviți ventilatoarele dela geamuri, cum se învârtesc, ei bine această mișcare a lor se face de aerul din sala noastră care e prin ele, intrând în schimbu lui, altul curat din afară.

Aerul este format dintr'un amestec de alte două gaze, dintre care unul este oxigenul. Acesta are însușirea de a se uni cu o mulțime de corpuri. Așa, de exemplu, ruginirea fierului, este datorită lui. O bucată de fier ruginită este mai grea, ca mai înainte de a se rugini. Rugina nu este altceva decât o unire a oxigenului din aer, cu fierul. Această se face producându-se căldură; cum însă ruginirea se face încetul cu încetul, și căldura se produce tot astfel, așa că noi nu o putem simți cu mâna.

Când aerul intră la plămâni oxigenul lui și aci se unește cu parte din sânge. Această combinațiune se însoțește asemenea de căldură. Din plămâni oxigenul este purtat cu sângele în toate părțile corpului.

Va urma

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.

Contra păduchilor și râiei la vite. — Mâncărurile calului sunt datorite în general păduchilor și râiei; în orice cas, doftorie este aceeași, cu diferența, că trebuie stăruit mai mult asupra tratamentului râiei, pentrucă insectele sunt mai mici și înfipte mai adânc în piele.

Să se frece cu săpun grās ordinar și cu puțină apă, partea bolnavă, seara, să se lase așa săpunul pe piele toată noaptea; a doua zi, să se spele cu apă conținând 30 grame sulfat de potas la 1 litru de apă caldă. Să se repete spălăturile de 5—6 ori în timp de o săptămână. Să se puie calul la muncă și să i se dea în ovăz cât va dăinui tratamentul, 1 gram de acid arsenic pe zi.

Pentru vacă sau bou, una sau două spălături cu aceeași apă vor fi de ajuns pentru a o scăpa, mai cu seamă dacă se poate să se priponească sau să meargă liberă la pășune.

Arsenic nu e iertat să se dea la vitele cornute.

În grajdul vitelor să nu se culce nici găini, nici porumbei.

Al VIII-lea an al Revistei „Albina.”

Se începe al VIII-lea an al revistei «Albina» cu «Tot înainte».

Acest «Tot înainte» cuprinde munca încununată de succes a unui mănunchiu de oameni cu durere pentru sătean și cu dor de a-l ridică din starea în care se găsește, căutând din ce în ce mai mult a face îmbunătățiri revistei și aceasta în vederea nu numai a existenței revistei ci și al progresului ei.

Vă mărturisesc sincer, că cu toate că se găsesc unii să facă obiecțiuni acestei reviste, mie îmi folosește și ca om și ca învățătoare, folosind asemenea și sătencilor în mijlocul căroră trăesc.

Trebuie să explic următorul lucru: sunt incredințată din practică, că învățătoarea are de lucrat foarte mult pentru sătence, putând să influențeze mult asupra lor. Adevărata menire a ei este: nu numai educația și instrucția copiilor din școală, ci și luminarea mamelor și surorilor copiilor.

În viața sătencei — observând-o în totul ei — găsim atâtea greșeli și porniri dăunătoare, cari își au începutul în timpurile noastre — avem bătrânele cari păstrează încă din vechile calități strămoșești — în cât ar fi o nepăsare de condamnat, dacă învățătoarea ca femeie mai luminată a satului ar stă în neactivitate, necăutând să îndrepte pe calea cea adevărată pașii greșiți ai populațiunii feminine sătești.

Tăria acestei covingeri m'a hotărât ca întreaga iarnă să fie sacrificată pentru sătence și astfel am înființat șezători.

Și eu am ca deviză «Tot înainte», nu numai ca să zic că fac și eu șezători; ci a le face astfel ca săteanca să le cunoască folosul căpătând cunoștințe cât mai mari.

Pe mine șezătoarea mă preocupă mult. Așa fiind pentru o șezătoare consult cărți, reviste, de cari am la îndămână, alegând ce cred că e mai bun și mai de folos sătencei.

Dela nici una nu folosesc mai mult ca dela revista «Albina». Aceasta o probează alăturata programă a șezătorilor ținute cu sătencile satelor Cristești și Herești, jud. Suceava, în iarna anului școlar 1903—1904, din care se vede că am folosit articole întregi.

«Albina» pentru mine e mâna cea dreaptă. E o prietenă cu folos ce-mi scutește multe ore de neodihnă și lucru. Sătencile înțeleg foarte bine articolele, punând în practică cele spuse.

Acestea le comunic, nu ca reclamă ci ca prinos de mulțumire și ca datorie către Onor. Comitet al acestei reviste, printre care se numără și mult stimatul și neuitatul meu profesor de Pedagogie, d-l P. Dulfu.

Tot înainte!.....

Maria Gh. Tintilă
Învățătoare Cristești-Suceava.

P R O

Șezătorilor sâtești ținute la școala din Cristești, Județul Suceava, de către
Noemvrie, Decemvrie, Februarie

Timpul când s'au ținut șezătorile.			Invățaturile, sfaturile, distracțiile		
LUNA			Conferințele ce s'au ținut	Istoriae, poezii și sfaturi morale	Basm e
1903	Octomvrie	28 7—11 p. m.	La școală.	2) Despre curățenie. Insemnătatea ei și mijloacele de întreținere.	9) Fata săracului cea isteată
2	Noemvrie	28 6—11 p. m.	"	2) Despre îngrijirea copiilor	4) Cu vitele se scoate sărăcin din casă
3	Decemvrie	26 7—11 p. m.	"	S'a jucat piesa de teatru: „Cum s'a iscodit rachiul, școlii sub conducerea d-lui Invățător Gh. Țintilă;	
4	"	30 7—11 p. m.	"	S'a urmat același program ca și la 26/12 1903. La această	
5	1904	Februarie 12 7—10½ p. m.	"	1) Omul e omnivor. 2) Oxid de cărb. 3) Marea descoperire a dr. Mendeleev. 4) Despre rachiul.	8) Parcul fermecat.
6	"	" 17 7—12	"	2) Despre răie Cauzele ei și mijloace de vindecare.	1) Voinicul cel cu cartea în mână născut.
7	"	" 26 7—12,20 p. m.	"	5) Pojarul sau coriul. Cauzele și mijloacele de vindecare.	1) Comoara lui Pînța.
8	"	Martie 3 6½—11,40 p. m.	"	5) Copii sănătoși se nasc din părinți sănătoși.	1) Hoțul împărat.
9	"	" 12 7—12½	"	1) Ce este oftica cum se înlătură	6) Danilă prepeleac.
10	"	" 17	"	1) Păstrarea sănătății prin apă 11) Darea de semă a șezătorilor de către subsemnata. 12) Cuvântarea d-lui Revizor școlar.	4) Gazda norocului. 5) Povestea M. Domnului, recitată de o femeie.

Așezarea programei și executarea ei s'a făcut de către subsemnata. Corul a fost condus de NB. S'a însemnat cu 1, 2, 3, etc. ordinea după care au urmat subiectele.

G R A M A

Doamna Invățătoare Maria Gh. Țintilă, în cursul lunelor: Octomvrie, și Martie anul 1903/904.

numărul asistentelor și ocupațiunea lor în timpul șezătorilor.

Sfaturi practice	Distracții, ghicitori, cântice, jocuri	Numărul asistentelor	Ocupațiunea asistentelor în timpul șezătorilor
Mijloace de desinfectare	Cântece: 1) Imnul Regal. 3) Hora ostașilor Români. 6) Bravi ostași. 8) Carol, Carol. 10) Deșteaptă-te Române. 5) Ghicitori: aluna, cartoful, barba, capra, cerceul.	Femei 12 Fete 13 Elevele școlii . . . 20 Total 45	Torsul Cusutul cu arnici Impletituri
11. a) Contra negilor b) Mijloace de vindecare și preîntâmpinare a boalei păsărilor de curte, numită „holera găinilor“	1) Cântece: 1) Imnul Regal. 2) Hora ostașilor. 3) Carol. 12) Ghicitori: apa și ghiata, balerca, ceanul, furca și fusul, cântarul, nuelile tăiete, furca, drumul și cărarea. La urmă jocuri: hora și sârba.	Femei 15 Fete 24 Elevele școlii . . . 23 Total 92	Torsul Cusutul Impletituri
Cântice patriotice; Jocuri: hora și sârba. Întregul program a fost executat de elevii ajutat fiind de subsemnata. Număr considerabil de sâtence și sâteni șez. s'a făcut listă de subscrip. pentru cumpărarea unei cortine, strângându-se lei 13,80			
9) Contra păduchilor la vite. 10) Curățenia	11) O anecdotă contra tutunului. Ghicitori.	Femei 13 Fete 7 Elevele școlii . . . 18 Total 68	Torsul Depănatul
11) Contra aprinderii gazului. 12) Stărpirea omizilor. 13) Chip de a scăpa de betie. 14) Mijloc de a se trezi din beție.	5) Cântece: 5) Frați Români, 6) Din Carpați.	Femei 28 Fete 16 Elevele școlii . . . 25 Total 68	Torsul Impletituri. Cusutul
3) Intrehuințarea funinginei. 9) Boalele găinilor și leucirea lor. 10) Apărarea pomilor de viermi.	11) Ghicitori: Adam și Eva, afecla, plugul și piulița, varza, vatra, pirosiile, ceanul, apa, făina, cornul, culmeal.	Femei 15 Fete 20 Elevele școlii . . . 14 Total 49	Torsul. Depănatul. Cusături naționale. Impletituri de ciorap
4) Pentru copiii cari varsă și au urdinare. 6) Îngrijirea pomilor. 7) Cum aflăm laptele curat. 8) Intrebuințarea albușului de ou. 8) Pentru ouatul găin. 10) Contra păduchilor de lemn.	11) Ghicitori: degetele mâinii, cana, cacadărul, dinții, stâlpii la horn, pălăria, pepenele, urechile, nasul, scroafa și porceii.	Femei 17 Fete 16 Elevele școlii . . . 20 Total 53	Torsul. Depănatul.
7) Mijloc de a alege unt bun și mult. 8) Un leac cu miere	Ghicitori.	Femei 4 Fete 11 Elevele școlii . . . 6 Total 20	Torsul și cusutul.
2) Sfaturi date de d-l Revizor școlar. 7) Despre darurile urzicilor. 9) Spălarea rufelor. 10) Contra guturaiului	6) Ghicitori. Jocuri: hora și sârba.	Femei 18 Fete 18 Eleve și elevi . . . 34 Adulți 6 Total 78	Torsul.

d-l invățător Gh. Țintilă, executând cântecul pe două voci.

Invățătoare, Maria Gh. Țintilă
Cristești-Suceava.

Din viața lui Cogălniceanu.

Nu vre-o câți-vă ani după *lovitura de stat* prin care s'au împroprietărit țărani și s'au pus la cale toate legiurile de atunci încoace, alt partid ajungând la putere, face o nouă alegere de deputați.

Lui Mihalache Cogălniceanu îi vine gust ca în noua Cameră să fie ales deputat de țărani. Gustul lui Mihalache eră nediscutat. Așà vrea el!.....

Își propune, cu 24 ore înainte de vot, candidatura, pe neașteptate la Turnu-Severin. Oamenii stăpânirii turbează și asvârlă asupra lui Cogălniceanu cele mai mari ponosuri. Țăranii, cari nu cunoșteau și nici nu știau cine e Cogălniceanu, vociferează și strig: «Nu vrem pe Cogălniceanu, să plece, să se ducă, nu e cinstit, nu ține cu noi!.....»

Furia lor e mare. Stăpânirea se bucură.

Cu o jumătate de ceas înainte de votare, Mihalache Cogălniceanu, vine la locul de votare în mijlocul poporului gălăgios care neștiindu-l și necunoscându-l nici nu-l bagă în seamă, se plimbă, ascultă toate și-și zice: «Au dreptate!....

Dar, el având credință că din neștiință și din pâră, i-se aduc acele ponosuri, ia un scaun și binișor, tacticos, liniștit, se urcă sus și grăește cu sânge rece alegătorilor cărora le cerea votul de încredere:

— Oameni buni și fraților!.....

(Toți țărani se uitau la el să vadă ce le spune).

Știți voi cine e Cogălniceanu, care vă cere votul vostru de încredere?

— Nu-l știm, nu-l voim răspund țărani.

— Rogu-vă fiți liniștiți, căci aici se cade dragii mei să respectăm legile care ne garantează persoana, libera cugetare și adunarea.

Eu sunt Cogălniceanu!.....

(Țăranii se uitară la el cu gurile căscate).

— Dragii mei! Dacă eu nu voi fi vrednic ca să am încrederea voastră să nu mă alegeți. Dar câtă să vă spun și eu, ce-am făcut pentru voi când eram Prim-Ministru!.....

(Țăranii se uitau unul la altul cu mirare).

— Vedeți voi aici decretul aista Domnesc prin care vouă vi-s'a recunoscut dreptul la viață, la cetățenie, prin care vi-s'a dat și pământ?

— Il vedem boerule răspund țărani înveselindu-se.

— Știți ce zice?

— Nu știm boerule!

— Ascultați-l!!! Și Mihalache Cogălniceanu citește țărănilor revoltați împotriva sa, Decretul Domnesc din 1864.

(Țăranii numai pot de bucurie).

— Vedeți aici iscăliturile aiestea? Aici eu am fost acela care am iscălit alături cu Domnitorul ca Ministru și am stăruit pentru voi !!.....

Dacă socotiți ca să mă bucurați cu încrederea voastră, bine, să mă alegeți cu aceeași dragoste — cum eu am pentru voi —; dacă nu, fiți liniștiți dragii mei, și alegeți pe cine voiți! Eu nu mă supăr!.....

(Țăranii venindu-și în fire întreabă:)

M. Cogălniceanu.

— Tu ești Coconu Cogălniceanu? Țăra de care s'aude că a făcut atâtea și atâtea pentru țară?

— Da, eu sunt! le răspunde Cogălniceanu foarte liniștit.

— Ura !!!..... răsună piața, răsună curtea, răsună întreg Turnu-Severin. Să trăiască Mihalache Cogălniceanu, coconu Mihalache, care ne-a dat pământ și care ne-a scăpat Țara din toate primejdiile și nevoile !.....

Ur-r-r-a-a-a !! Să ne trăiască !!.....

Și țăranii fac o gălăgie de se clătina întreg Turnu-Severin, întreg Mehedinții.

Mihalache Cogălniceanu este ales deputat de întreaga obștie a Mehedințului, obștie care cu o jumătate de ceas înainte îi era protivnică.

Așa știă Cogălniceanu, și așa știe poporul să răsplătească pe aceia care, în toată viața, au cugetat și au lucrat pentru țară.

Marin M. Țiculescu.

Invățător în Vlașca.

Activitatea societății „Steaua”

Dela întemeiere și până acum, Societatea a tipărit în broșuri decâte 90—126 pagine, următoarele lucrări:

No. 1. *Din Țara Basarabilor*, de G. Coșbuc.—Rezumat al Istoriei noastre naționale dela colonizarea Dacilor până la războiul pentru neatârnare din 1877—78.

No. 2. *Folosele învățaturii*, de P. Dulfu.—Descrierea stării de azi a sătenilor noștri în asemănare cu a celor de prin țările apusene și mijloacele de îndreptare.

No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția.—Povestire instructivă.

No. 4. *Grădina de legume*, de Ion Hășeganu.—Tratat de grădinărie.

No. 5. *Medicul poporului*, partea I, de Dr. I. Felix.—Povește practice de igienă.

No. 6. *Avem cu ce să ne mândrim*, de T. Duțescu-Duțu.—Spicuri din Istoria și Literatura națională cu indemnuri pentru săteni la învățatură.

No. 7. *Medicul poporului*, partea II, de Dr. I. Felix.—Povește pentru păstrarea sănătății.

No. 8. *Biserica ortodoxă română*, de I. Mihălcescu și V. Puiu.—Explicațiuni asupra slujbei și lucrurilor bisericești.

No. 9. *Ștefan cel Mare*, de Al. Lăpădatu.—O scurtă povestire populară a faptelor neuitatului voevod.

Fiecare cărticică are numeroase gravuri, foarte bin isbutite și potrivite textului.

În anul curent societatea a mai dat la lumină portretul *M. S. Regelui*, înainte de serbarea dela 10 Maiu, și portretul lui Ștefan cel-Mare, cu prilejul aniversării a 400 de ani dela moartea strălucitului voevod. Pentru acesta din urmă a avut concursul binevoitor al Ministerului de culte.

Portretul *M. S. Reginei* e în lucru și va eși de asemenea în curând.

Alară de acestea, conform statutelor, societatea a acordat mai multe premii la diferiți autori, cari au publicat scrieri folositoare, mai ales pentru popor.

Mulțumiri

D-l agent sanitar B. Tomescu, aduce viile sale mulțumiri domnului I. Kalinderu, Administratorul Domeniului Coroanei, pentru bunavoință ce a avut de a dat la Infirmeria Cercului Lipov, județul Dolj, suma de 200 lei, și medicamente în valoare de 100 lei.

Poșta Administrației

D. Galeriu. Răcățiu. Bacău.—Despre cea dela Buzău nu știm nici noi, cea dela Râmnicu-Sărut s'a amănat din nou.

Const. D. Dima, Pietrarii de sus Vâlcea.—Acelaș răspuns.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinta contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotisatia este de cel putin *doi lei* pe an, iar pentru invatatori, preotii rurali si sateni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este indatorat ca, in cel dantaiu an dupa primirea sa, sa faca a se primi in Societate cel puțin alti doi membri noi.

Cererile de inscriere, insotite de cotisatia pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Garboviceanu*, strada Sf. Ecaterina, Bucuresti.

Comitetul. *Președinte*, Ioan Kalinderu, *membru al Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier delegat*, Petru Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar și inspector școlar* — *Membrii*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor Universitar*; I. Dimitrescu Procop., *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *deputat, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Censori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *revisor școlar*.

Membrii înscriși și cotisațiuni plătite (Urmare).

Lazer Poenaru, preot (Roman), 1 leu; Ioan C. Popovici (Rușețu), 4 lei; Iulian T. Mihalcea (Rușețu), 4 lei; Petru I. Miroiu (Rușețu), 4 lei; Ioan Mihăilescu (Rușețu), 2 lei; Ioan Junican (Rușețu), 2 lei; Const. Pascal (Rușețu), 2 lei; Petrache Crețu (Rușețu), 2 lei; D-tru Popa (Rușețu), 2 lei; Anton Ivănescu (Rușețu), 2 lei; Ioniță Ionel (Rușețu), 2 lei; Radu Parașchivescu (Rușețu), 1 leu; Balaban Bălăbănescu (Rușețu), 2 lei; Pr. Gh. Berdan (Rușețu), 1 leu; Pr. Chiriac Popescu (Rușețu), 1 leu; Nicolae Zotesu (Rușețu), 1 leu; Ioan Gălescu (Rușețu), 1 leu; Iancu D. Popescu (Rușețu), Dumitrache Ionel (Rușețu), 1 leu; Ioan Mirea Cârnu (Rușețu), 1 leu; Tache Căpăfană (Rușețu), 1 leu; Stan Nică (Rușețu), 1 leu; Radu Chilă (Rușețu), 1 leu; Dumitrache Znai (Rușețu), 1 leu; Tănase I. Buzatu (Rușețu), 1 leu; Ghiță C. Stroe (Rușețu), 1 leu; Mihalascu Znai (Rușețu), 1 leu; Mihalache Buescu (Rușețu), 1 leu; Dumitrache Lazăr (Rușețu), 1 leu; Radu T. Mușat (Rușețu), 1 leu; Tănase C. Mlădiu (Rușețu), 1 leu; V. Gh. Diaconescu, revizor școlar, (Tutova), 5 lei; Constantin Voicu (Tutova), 1 leu; Gheorghe V. Rogojină (Tutova), 1 leu; Grigore Măstacăn (Tutova), 1 leu; Alexandru Cosma (Tutova), 1 leu; Nicolae Borș (Tutova), 1 leu; Nicolae Gheorghica (Tutova), 1 leu; Pr. Ioan C. Dragu (Tutova), 1 leu; Grigore Penicanu (Tutova), 1 leu; Ioan Dumbravă (Tutova) 1 leu; Dumitru Scăntee (Tutova), 1 leu;

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1904 al Societății e de 270; iar numărul banilor încasați de la aceștia și de la vechii membri, e de 8.207 lei și 25 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

Toți acei cari ne cer programe, regulamente sau îndrumări, sunt rugați a ne trimite costul lor, de oarece nu expediem nimănui nici cu ramburs nici pe credit.

Prețurile sunt cele următoare:

Programa analitică pentru școlile urbane	lei 1,20
” ” ” ” rurale	” 1,20
” ” ” ” normale	” 2,20
de învățatori și învățătoare	” 2,20
Indrumări pentru institutori și învățatori, privitoare la modificările aduse programei	” 0,50
Regulamentul pentru aplicarea legii asupra învățământului primar și normal primar	” 0,60
Idem pentru administrația interioară a școlilor normale de învățatori și învățătoare	” 1,20
Idem idem școlilor primare urbane	” 0,60
Idem idem ” ” rurale	” 0,60

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde estin*.

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
” ” ” Nasturi	” 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
” Lack cu Elastic sau Șireturi	” 12.95, 13.95, 14.95.
” ” ” Nasturi	” 13.95, 14.95, 15.95.
” Chevreau cu Elastic	” 12.95, 13.95, 14.95.
” ” ” Nasturi	” 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei 10.95, 12.95, 13.95.
” ” ” Botoni	” 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
” ” ” Colori	” 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
” Gems cu Nasturi și Șireturi	” 7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chevreau albi decoltați	” 5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi	” 6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	” 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabuloase de estine.	
In totdeauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame	Lei 2.50.
” Bărbați	” 2.95.

Rupându-se la incercare, se dă altă pereche.

Magazin la toate Sesioanele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând kuponul.